

Найвищий дар

Хотілося б піти як мій дід.
Коли любов та спокій.
Коли сум і бентега зійшли на попіл.
Коли правнучки біляві та ясноокі
Обіймають усмішками світ.
Коли тихо за сходом ковтаєш схід
Уже більше ніж вісім десятків літ.

Хотілося б бути впевненою — ось він,
час.
Коли сказане все. Й без образ.
Коли сад. а в садку оберемком
духмяним квіти.
Запитання закриті. Готовий летіти.

Піти усвідомлено.
Взявши поступи серцем рішучим.
Коли сни стають знані, а барви чіткі.
Відпустивши цей світ, його руки хиткі.
Без дірок, без урвищ. а ширше і вище
В безумовно щасливому просторі
внутрішньої тиші.

Неважливо, по-суті, що там гряде.
Крок за кроком у вічне та світле
«ніде».
Тут хвилина хвилину пряде.
Там — безчасся кіно.
Ось будинок. Вікно.
В серці — лад.
Так піти — то найвищий дар.

The best gift

I would like to leave like my grandpa
When love and peace
When grief and worry just ash release
When grand-granddaughters are climbing the
knees
Smiling the world without fears
When sunrise one by one appears
Already over eight dozens of years

I would like to be sure. My time came
To say all, no insults to remain
When in garden is the bundle of bulky
flowers.
Settled matters. Will of flight empowers.

To leave consciously.
Advancing by heart honestly.
When dreams and colors are clear
Letting go this world and its hands disappear
Without holes and hills, but wider and higher
In certainly happy space of inner desire.

It is not important in fact what is coming
Step by step eternal "unknown" becoming
The minute is by minute outrunning.
Here film of timeless
House. Window. Fineless.
Order in heart is set.
It is the best gift to leave like that.